

Arxiu històric FUNDACIÓ JAUME BOFILL

3er Congrés

Sindicat de Quadres de Catalunya

MAIG 1986

FUNDACIÓ
Fundació
JAUME
Jaume
BOFILL
Bofill

3ER CONGRÉS

BARCELONA, 23 I 24 DE MAIG DEL 1.986

DIA 23.05.86

- 16:30 LLIURAMENT DE CREDENCIALS
- 17:30 OBERTURA
LECTURA DEL REGLAMENT, ESMENES I APROVACIÓ
PRESENTACIÓ DE LA MESA
RATIFICACIÓ DE LA MESA
PRESA DE POSSESSIÓ DE LA MESA
- 18:30 DESCANS
- 19:00 INFORME DEL SECRETARI GENERAL EN NOM DEL COMITÈ
EXECUTIU NACIONAL SORTINT
APROVACIÓ, SI S'ESCAU, DE L'INFORME

DIA 24.05.86

- 9:30 PONÈNCIA: "CONSTRUCCIÓ D'UN SINDICALISME NACIONAL".
ESMENES A LA PONÈNCIA. VOTACIÓ
VOTACIÓ PONÈNCIA
VOTACIÓ, SI S'ESCAU, DEL CANDIDAT DEL SQC A LA
SECRETARIA GENERAL DE LA CSC.
- 11:00 DESCANS
- 11:30 PONÈNCIA: "ESTRATÈGIA SINDICAL"
ESMENES A LA PONÈNCIA. VOTACIÓ
- 13:00 PRESENTACIÓ DE CANDIDATURES DEL COMITÈ EXECUTIU
NACIONAL I DEL CONSELL NACIONAL
VOTACIÓ
ESCRUTINI
- 14:30 DINAR
- 17:00 PROCLAMACIÓ DEL COMITÈ EXECUTIU NACIONAL I DEL
CONSELL NACIONAL.
- 17:30 PRESENTACIÓ DELS CONVIDATS
ADHESIONS
PARLAMENT DELS CONVIDATS
- 19:00 DECLARACIÓ DEL SECRETARI GENERAL ENTRANT
- 19:30 CLOENDA
- 20:00 RODA DE PREMSA

REGLAMENT DEL TERCER CONGRÉS DEL SQC

El Tercer Congrés del SQC se celebrarà a Barcelona els dies 23 i 24 de maig al local de l'EXPO-HOTEL.

El Programa del Congrés serà aquell que està definit a l'agenda del mateix i es regirà per les següents normes:

1. La Mesa, que serà constituïda al principi del Congrés, tindrà l'obligació de vetllar pel bon desenvolupament del Congrés.
2. La Mesa del Congrés tindrà plena autoritat per a prendre qualsevol tipus de mesures que no admetran rèplica en el seu decurs i que podran ser apel·lades davant el Comitè Executiu Nacional un cop acabat el Congrés i durant els quinze dies següents a la seva cloenda, el qual les traslladarà a la primera sessió del Consell Nacional.
3. Esmenes
  - 3.1 Les esmenes arribades dins del termini assenyalat seran llegides després de cada ponència.
  - 3.2 Amb la finalitat de no repetir els temes de les esmenes, aquestes seran classificades i presentades conjuntament. No obstant això, els esmenants que ho creguin oportú podran defensar, personalment o mitjançant els seus representants, les seves esmenes davant el ple del Congrés.
  - 3.3 La defensa de les esmenes a les ponències no podrà tenir una durada de més de cinc minuts, amb una rèplica de tres minuts. La Mesa, però, podrà allargar aquest temps si el tema a debatre ho requereix i sempre que sigui d'interès general.
4. Votacions
  - 4.1 Les votacions -llevat de les d'elecció de càrrecs- seran a mà alçada mitjançant un cartró.

5. Assistència

- 5.1 Només podran assistir al Congrés els congressistes designats i les persones expressament invitades, als quals es dotarà d'una identificació personal i intransferible que caldrà dur en un lloc ben visible.
- 5.2 El Servei d'Ordre tindrà cura de què no assisteixin persones no autoritzades a les sessions del Congrés.

6. Eleccions

- 6.1 Totes les votacions que es portin a terme durant el Congrés requeriran només la majoria simple, independentment del quòrum al moment de la votació.
- 6.2 Les votacions que es portin a terme durant el Congrés no podran ser impugnades un cop clausurat.
- 6.3 Les candidatures del Comitè Executiu Nacional seran en llista tancada i la del Consell Nacional serà en llista oberta. Al Consell Nacional s'elegiran entre 35 i 45 candidats.
- 6.4 Les candidatures que surtin del Congrés seran efectives des del moment de la seva proclamació i després de l'acceptació per part del candidat elegit.

7. Horari

L'horari serà establert en funció de l'agenda del Congrés i podrà ser modificat si el seu desenvolupament així ho aconsellés, i prèvia consulta amb el ple.

8. Prohibicions

- 8.1 Queden expressament prohibides totes les manifestacions de caire partidista, sigui de paraula o de símbols, de qualsevol partit o entitat política.
- 8.2 Ningú no podrà ser interromput mentre parli i només podrà ser cridat a l'ordre pel President de la Mesa.

INFORME
D'ENRIC ANGELA
EN NOM DEL COMITÈ EXECUTIU NACIONAL

TERCER CONGRÉS
SINDICAT DE QUADRES DE CATALUNYA

BARCELONA, 23 I 24 DE MAIG DEL 1.986

Companys, companyes,

aquesta és la segona vegada que compareixo davant un Congrés del Sindicat per a donar compte de la gestió feta.

En l'informe anterior, en el marc del Segon Congrés, el 1.983, vaig haver d'entrar en molts detalls perquè, de fet, era la primera vegada que fèiem una definició davant tots els afiliats -¿què és el Congrés, sinó la representació genuïna de tot el Sindicat?- del que érem, del que volíem i d'on anàvem.

Fou -molts de vosaltres ho deveu recordar- un informe dens i detallat que era bàsicament la síntesi dels pilars sobre els que s'assentava -sobre els que s'assenta- el Sindicat de Quadres de Catalunya.

Penso que aquesta vegada, més que un informe comparatiu en relació a l'altre, l'he de fer, certament, de resituació de la nostra realitat, però no només en els darrers tres anys sinó des del mateix origen.

Una mica d'història -breu- és inevitable. Fou el 1.979 que vaig assumir la presidència de la Junta Promotora creada el 1.978 i el 1.980 que celebràrem el Congrés Constituent en el qual em fou encarregada la funció de Secretari General.

Presentat a la reelecció en el Segon Congrés, la llista que encapçalava fou votada per una gran majoria -per una molt gran majoria- dels congressistes.

Més endavant comentaré l'evolució del Sindicat des d'aquell darrer Congrés fins avui, però el que ara vull dir és que en aquests sis anys -aquests més de sis anys- que he estat, per designació dels companys, el màxim responsable i el màxim representant del Sindicat, hem aconseguit dues coses que em

semblen molt i molt importants.

Els més vells recordareu -no els més vells en edat, sinó els més vells a les files del Sindicat- que en l'origen no teníem cap espai sindical. Avui, ningú amb coneixement de la realitat sindical, laboral i social de Catalunya no pot posar en dubte que aquest espai hi és -l'hem fet- i ens hi hem consolidat.

Ara venen les dues coses que volia destacar. En aquells moments fórem titllats, des de diverses posicions ideològiques, de sindicat groc. Una senzilla repassada a la premsa de l'època ens ho pot recordar. Avui, ningú, enlloc, no té el valor de dubtar del nostre autèntic sindicalisme.

La segona cosa -no menys important que aquesta- és que quan vàrem néixer es feren tota mena d'especulacions sobre la nostra vinculació amb un determinat partit polític nacionalista. Sis anys d'activitat sindical coherent, responsable, honesta i valenta han fet que avui ningú no posi en dubte, enlloc, la nostra absoluta independència política i el pluralisme ideològic del nostre Sindicat.

Suposo que algú pot considerar poc importants aquestes dues coses -tres, de fet, si acceptem allò de l'espai que dèiem abans. Jo demano a aquest hipotètic algú que s'ho replantegi amb serietat, amb profunditat i amb responsabilitat. I acabarà convenint que no només són fets molt importants, sinó que són tres fets indispensables per a poder construir el sindicalisme en el que estem compromesos.

I és un orgull per a tots nosaltres -especialment per a tots els companys que hem assumit responsabilitats al si del Sindicat i per a tots els que les han assumit en nom del Sindicat en el món del treball- haver assolit aquestes tres fites.

I que ningú no pensi -fóra el sùmmum de la irresponsabilitat- que tot això s'ha aconseguit per atzar o d'una manera fàcil. Feia referència a aquesta qüestió el darrer Primer de Maig

en l'acte d'atorgament dels Premis instituïts pel Sindicat amb els noms dels dos màxims defensors dels treballadors de Catalunya, en Salvador Seguí i en Francesc Layret, en la seva sisena edició. Deia llavors que d'atzar, res. I deia també -no sense un cert dolor- que havíem trobat pel camí moltes incomprensions i molts obstacles, no tots prou lògics.

I quan dic moltes incomprensions i molts obstacles hauria de dir massa incomprensions i massa obstacles. Des d'aquí faig vots perquè tothom que hagi de reflexionar, hi reflexioni; perquè tothom que hagi de revisar la seva actitud, la revisi; i perquè tothom que l'hagi de canviar, la canviï. I he de dir a continuació que estic convençut de què això serà així.

Jo no sé si tothom és prou conscient de les moltes coses que ha aconseguit el Sindicat de Quadres de Catalunya en el terreny de la reconstrucció del país. Sense voler-nos atorgar mèrits que no ens pertoquen -tots sabeu que jo no ho he fet mai- no podem ignorar que una bona part del mèrit d'una certa catalanització -insuficient, d'acord, però real- del món del treball se'ns ha de reconèixer. No és atzar, tampoc, l'assumpció dels símbols catalans per part del món del treball. Els actes unitaris del passat Primer de Maig, amb l'assumpció general de la llengua i de l'himne nacional, en són, penso, una prova inqüestionable.

Deixeu-me entrar, encara que només suscintament, en els sectors en els que hem aconseguit penetrar en aquests darrers tres anys. Ja som, també, al sector d'Indústries Extractives i al del Calçat, la Confecció i la Pell, amb la qual cosa només hi ha un sector d'activitat, el de l'Agricultura, en el que no hem aconseguit d'implantar-nos. I penso que per raons òbvies.

Un esment especial mereix la nostra forta implantació en la policia, concretament en la Policia Autonòmica i les Polícies Locals, a través de la nostra Unió de Policia de Catalunya,

única força real en el cos dels Mossos d'Esquadra.

Pel que fa a les comarques, en els darrers tres anys hem aconseguit ser presents a l'Alt Empordà, al Baix Empordà i al Gironès; al Baix Penedès i al Garraf; al Baix Camp; i a l'Anoia i al Berguedà.

Aquest fet, juntament amb la nostra anterior presència a 15 comarques de Catalunya, precisament les de més activitat industrial, demostra que la voluntat del Sindicat, reiteradament expressada, d'arribar a tots els treballadors de Catalunya és, cada vegada més, una realitat.

Per a acabar aquestes obligades referències de dades, considero important fer constar que ja som a més de 300 empreses i tenim membres a més de 50 Comitès.

I que ningú no pensí que estic fent triomfalisme o que estic cofoi per la feina feta. D'una banda, és important explicar les realitats per a evitar el mal que poden fer les informacions indocumentades o malintencionades. D'altra banda, mai ningú, per molt que faci, no pot sentir-se prou satisfet de la feina feta. Aquest és un dels eixos que han orientat sempre totes les meves activitats.

Tot i que no han faltat, no falten i no faltaran els intents deformadors de la realitat, la voluntat del Sindicat de Quadres de Catalunya i dels homes i les dones que l'han representat i el representen ha estat des del mateix origen la de construir el Sindicat Nacional de Catalunya -del que el nostre país estava tristament mancat- sobre les bases de la realitat, de la coherència, de la serietat, de l'honestetat i de l'eficàcia.

Tots plegats tenim prou exemples de manipulacions poc honestes -o ignorants, que fóra pitjor- de la realitat. No hi entraré. Ja deia, també en el meu breu parlament en el darrer atorgament dels Premis, que volia defugir les misèries huma-

nes. Defugir-les, però no fins a la irresponsabilitat moltes vegades còmplice.

Documents hi ha, i tothom que els vulgui llegir i en sàpiga hi trobarà el suport a les meves paraules, de què en els darrers tres anys hem assajat reiteradament i fins a l'esgotament -confiant de vegades en qui no es podia confiar- de dotar els treballadors de Catalunya de l'eina que els era i els és imprescindible. I moltes vegades -precisament en funció de les característiques positives que calien perquè l'operació no fos una enganyifa més- hem hagut de jugar tots plegats, i jo potser més que d'altres, els papers que imposava -permeteu-me el to humorístic- el guió.

Abans d'analitzar més detalladament la història recent dels nostres intents, vull dir que hem assumit -i no pas jo sol, sinó que amb mi altres companys als que hem d'estar profundament agraïts- el paper del dolent de la pel·lícula.

Però ho havíem de fer. Catalunya, i per tant els treballadors de Catalunya, ens ho exigien. O ens ho exigien els treballadors de Catalunya i, per tant, Catalunya. Tant se val. I hem optat reiteradament per no trair-los i per no trair-la. I penso que tots plegats -jo almenys per descomptat- ho tornàrem a fer.

Els que heu anat llegint els editorials del Butlletí -butlletí que, d'altra banda, fa molt -massa- que no surt, però que és difícil d'elaborar quan la col.laboració dels afiliats hi és escassa- heu vist que, des que l'any 1.983 intentàrem la coordinació amb dos altres sindicats que no fou possible, fins que el setembre de l'any passat férem públic l'aplegament en la CSC del Sindicat de Quadres de Catalunya i d'una altra organització, els intents han estat constants i els esforços quasi incalculables.

La situació avui és la que és. I les coses -sempre- són com són i no com voldríem que fossin. I si em permeteu, ni com

caldría que fossin ni com haurien de ser.

La situació avui és clara. El Sindicat de Quadres de Catalunya es troba sol -sol en relació als que havien promès una cosa i una altra- en la construcció de la CSC. No sol en l'operació. Hi ha almenys un important sindicat d'àmbit d'empresa, però de gran empresa, que és en el procés. Em refereixo, és clar, al Sindicat d'Empleats de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, el SECPVE. I la voluntat de tots els que en uns moments o en d'altres hem maldat per la construcció del sindicat de Catalunya que representés com calia els treballadors de Catalunya és, ha estat i puc afirmar que serà, la d'obertura a qualsevol possibilitat real.

Malgrat la meva condició d'home que no es presenta a la reelecció, i des de l'absoluta convicció de què l'esperit del Sindicat seguirà essent el que tots nosaltres n'hem fet, faig una crida a totes les organitzacions sindicals que poden combregar amb la independència de les forces polítiques, amb l'absoluta voluntat de servei als treballadors de Catalunya i amb el reconeixement intel·ligent de què cada temps exigeix formes adequades per tal que, superant pretesos personalismes però realment maneres diferents de plantejar els problemes i de resoldre'ls, es comprometin, renunciant al que convingui -tots hem de renunciar i renunciem a moltes coses- a convertir les paraules en fets.

Estem, doncs, oberts a construir. Que ningú no expliqui més mentides d'ara endavant i que ningú no vulgui justificar més dificultats.

Algú pot pensar que les meves paraules són excessivament dures. Voldria demanar al que ho pensi que s'adoni que són dites des de la consciència de la feina ben feta i de la satisfacció que això comporta. Que són dites, sí, per què negar-ho?, des del dolor d'incomprensions i de traves racionalment no justificables. Que són dites des del més absolut

reconeixement i agraïment a tots els que han col.laborat i col.laboren des de l'honestedat i des de la visió de futur en la voluntat inqüestionable de constuir un sindicalisme nacional digne. I també dites des del reconeixement a aquells que -per malentesos o per ignorància, però també des de l'honestedat- han posat unes traves que espero que no segueixin posant.

Però són paraules també dites des de la vergonya aliena dels que utilitzen qualsevol camí per a aconseguir uns objectius personals difícilment justificables.

He dit fa un moment que no em presento a la reelecció. De fet, la raó fonamental, la raó bàsica, jo diria la raó, és que he estat cridat a un altre lloc des del qual puc servir millor els anhels que em férem acceptar en el seu moment -primer per un any, després per tres i finalment per més de sis- la responsabilitat que representava donar un contingut ideològic a una operació sindical que no en tenia i obrir un espai sindical que no existia. Deia que la raó és que he estat cridat a un altre lloc des del que podré servir millor el que ha estat, el que és, el que ha representat i el que representa el nostre sindicalisme. I n'estic convençut. Si no fos així no ho acceptaria.

I he de tornar a aclarir ara que no tot ho he fet jo. Els que m'heu volgut entendre sabeu perfectament que aquesta no ha estat mai la meva línia. Ho hem fet tots. Uns més que uns altres. Negar-ho fóra il.lús. Però tots.

Hi ha d'altres arguments. Molts. Penso que el més remarcable de tots és que m'agrada, me'n sento honorat, de predicar, no amb paraules sinó amb l'exemple, que cal evitar que la gent envelleixi en els càrrecs. De renovació, de saba nova, no se'n parla, es fa. I fer-ho no és fàcil -permeteu-me la broma- però potser per això es fa tan poques vegades. Però el Sindicat de Quadres de Catalunya no només ha dit reiteradament que era diferent, sinó que amb això també ho demostra.

I tot això, que no és poc, ho està fent des d'un marc jurídic que intenta acabar per sempre amb la llibertat sindical. L'estat espanyol ens obsequià primer amb un Estatut dels Treballadors que ja definia uns sindicats subjectes de totes les prerrogatives i uns altres sense cap. I vull recordar que això ho feia des d'una situació de món del treball absolutament desvertebrat i destrossat per quaranta anys de dictadura.

No n'hi havia prou amb això i s'inventà la Ley Orgánica de Libertad Sindical. Suposo que no ignoraven que qualsevol llei que encotilli alguna llibertat és contrària a la Llibertat.

I quasi simultàniament aconseguiren de modificar -això sí, en nom del socialisme i dels obrers- determinats articles de l'Estatut dels Treballadors perquè encara eren massa favorables a la classe treballadora.

Ja deia l'altre dia en la meva intervenció a la Comissió de Política Social del Parlament de Catalunya que les lleis que no són legítimes no obliguen al seu compliment. He de manifestar que en el torn de preguntes dels Diputats algun d'ells blasmà aquesta afirmació -que jo sostinc- per poc adequada en el marc d'una cambra legislativa.

Vaig dir, però, després de la sessió, en comentaris de passadís, i reitero ara, que les lleis sempre són modificables i que van sempre darrera els fets.

S'apropen eleccions al Congreso de los Diputados. Tinc l'esperança, us ho he de dir, que una modificació de la seva composició pugui permetre una legislació favorable als treballadors, d'acord òbviament amb la majoria, però amb el respecte profund a les minories. Què és, sinó, la democràcia?.

No em voldria allargar més. He d'acabar dient que jo, personalment i en nom del Comitè Executiu Nacional que fins ara

he encapçalat, dono un suport absolut a la línia -continuació fidel de la que ens ha orientat des del començament- de construcció del sindicat nacional. Nacional, independent, seriós, responsable i modern. De poc ens serviria un sindicat que tingués com a única virtut el ser nacional.

Dono suport, doncs, i us demano des d'aquí el vostre vot, per a la llista encapçalada pel company Miquel Prats i Maeso, company que és a l'Executiu del Sindicat des de l'any 80 i que porta com a bagatge, d'una banda, l'equip que ens ha conduït fins aquí i, d'altra banda, la coincidència absoluta amb tot el que he dit fins ara.

Llista que contempla la creació de la figura del Vice-Secretari General del Sindicat.

També demano el vostre vot perquè -si s'escau i s'aprova la ponència "Construcció del sindicat nacional", com espero sigui designat el candidat del Sindicat a la Secretaria General de la CSC.

Dono també suport a la llista del Consell Nacional que, per ordre alfabètic, jo mateix encapçalo, als membres de la qual demano, si som elegits com jo crec que fóra bó, de la mateixa manera que ho demano des d'aquí als candidats del Comitè Executiu Nacional que repeteixen, que en Miquel Prats trobi tot el suport que jo he trobat en tots vosaltres.

Només vull deixar ben clar que he representat i he defensat el Sindicat, en les més diverses situacions i des de les més diverses tribunes, amb totes les meves forces. I que estic convençut -i si algú ho troba pedant, que faci un esforç per a entendre-ho- que ho he fet amb una gran dignitat.

Moltes gràcies.

SINDICAT DE QUADRES DE CATALUNYA

CREACIÓ DEL SINDICAT NACIONAL

Per tal que una nació pugui seguir existint com a tal, a més de la voluntat individual dels seus ciutadans, li calen institucions i organitzacions pròpies de tota mena que vertebrin i canalitzin aquesta voluntat, tot fent impossible la seva desaparició com a país diferenciats i tot impedit la seva assimilació per part d'altres que li són aliens.

L'existència d'institucions polítiques pròpies és del tot imprescindible, però poden esdevenir gairebé ornamentals si al darrera no hi ha tota una societat estructurada que s'aplegui amb l'objectiu comú del Redreçament Nacional.

La vertebració d'un poble no serà ni de bon tros completa si el món del treball en resta al marge, si les seves organitzacions -els sindicats- no són una eina més posada al servei de la lluita per la plena recuperació nacional.

Per a garantir l'existència de Catalunya com a Nació amb tota la plenitud que la seva història li reconeix i la voluntat sobirana del seu poble demana, és absolutament necessari que hi hagi un Sindicat Nacional Català sense cap dependència fora dels interessos de Catalunya i dels seus treballadors.

L'emancipació dels treballadors, fi últim del sindicalisme, no serà possible si l'acció dels sindicats no s'insereix en les reivindicacions globals de la pròpia comunitat nacional. No hem d'oblidar que un home no pot ser plenament lliure dins d'un país, dins d'una nació, que no gaudeixi encara de tots els drets i de totes les llibertats que li pertiquen. L'exercici ple de la llibertat individual no pot ser separat de l'exercici de totes les llibertats col·lectives i, també, de les nacionals.

Els sindicats que actuen en àmbits estatals no coincidents amb les realitats nacionals tenen -per aquest fet- un conjunt d'interessos i de lligams que els poden impedir una veritable defensa dels treballadors. Davant d'un conflicte d'interessos, com molt sovint passa i més en temps de crisi com els actuals, generalment prevalen els aliens.

Per a garantir d'una manera absoluta els drets i els interessos dels treballadors, cal que el sindicalisme es realitzi en el marc nacional. Sense un sindicat nacional fort aquesta garantia no existirà i la defensa dels treballadors catalans restarà en mans alienes que -per tenir els seus nuclis decisoris lluny de Catalunya i altres interessos diferents dels seus, que poden arribar a contraposar-se- poden negligir-la.

Sense abdicar, òbviament, de la necessària solidaritat entre tots els treballadors del món, no es pot acceptar l'ús indegut que se sol fer del terme solidaritat. Aquesta funciona sempre per cercles concèntrics, de manera que la seva intensitat és directament proporcional a la proximitat geogràfica. I això és especialment cert en el món del treball quan, sovint a la pràctica, els interessos dels treballadors d'un país són, si més no, no coincidents amb els d'un altre. Hem de ser conscients de què aquest plantejament és perfectament aplicable, per exemple, als diversos pobles de l'estat espanyol.

L'objectiu fonamental del SQC és la seva presència en el gran debat de la societat del futur i, per tant, en la mesura que pugui ser protagonista en aquest debat, conduir-lo cap a les fites que el motiven.

Cal augmentar cada cop més el seu protagonisme en el si

de la societat catalana i fer realitat, en un termini relativament curt de temps, l'existència d'una TERCERA VIA SINDICAL a Catalunya que trenqui amb la bipolarització actual. Una nova via que ha d'obrir una nova i definitiva etapa en el procés de la vertebració social del poble català.

Amb aquest objectiu el SQC, tot mantenint la seva estructura, s'integrarà en la CONFEDERACIÓ SINDICAL DE CATALUNYA, essent-ne el seu màxim impulsor.

Fer que la CSC esdevingui el sindicat nacional català fort i independent, que sigui la tercera via sindical, serà l'objectiu prioritari de l'acció del SQC en els propers quatre anys.

L'existència del SQC en el si de la CSC podrà permetre l'adequada defensa dels interessos específics dels quadres.

El SQC, com a màxim impulsor de la CSC, farà possible el manteniment de la seva línia en el camí de la constitució d'un sindicat que tingui els següents trets definitoris:

1. Reivindicatiu i defensor dels drets i dels interessos dels treballadors.
  - a) El SQC és l'organització dels treballadors assalariats o ciutadans en recerca del primer treball o jubilats per a la defensa dels seus drets i interessos i per a la millora de les seves condicions laborals i socials i de la seva qualitat de vida, en la perspectiva d'una societat justa, solidària i humana que permeti el desenvolupament integral de la persona.
  - b) El SQC assumeix que el fi últim del sindicalisme és l'emancipació dels treballadors i afirma que aquest fi últim és absolutament inseparable de la seva culturalització. Per això es fixa com a un dels seus objectius la potenciació de la promoció cultural i de

la formació dels seus afiliats, tot partint de la seva pròpia acció.

- c) És decididament partidari de la intervenció dels treballadors i dels sindicats en la gestió de l'empresa, en la perspectiva de la seva transformació.
- d) Accepta i assumeix la revolució tecnològica, però considera imprescindible que tots els avenços siguin posats al servei de l'alliberament de l'home. Per això, un dels seus objectius fonamentals és el reciclatge dels treballadors per tal de facilitar-ne la integració a la nova situació tecnològica o la reincorporació a l'activitat laboral.
- e) És partidari del diàleg i de la negociació, però no renuncia a la utilització de la seva força quan la intransigència injustificada de l'altra part la faci necessària.

2. Independent

És plenament independent de qualsevol organisme de govern, partit polític o grup de pressió, per tal de poder garantir la seva llibertat i la seva eficàcia en la defensa dels interessos dels seus afiliats.

3. Nacional

El seu àmbit d'actuació és Catalunya i, en el camí del ple redreçament nacional i de la seva reconstrucció, posarà tot el seu esforç perquè sigui aquest el marc normal de les relacions laborals.

4. Participatiu

És fermament partidari d'intervenir en les institucions

en defensa dels interessos dels treballadors i de participar en tots els organismes institucionals en els que aquells puguin estar en joc.

5. Democràtic

És democràtic i participatiu, de manera que hi és garantit el respecte a les minories i l'estímul i la potenciació de la participació de tots els seus afiliats a tots els nivells de l'organització.

6. Internacionalment solidari

Afirma la necessitat d'una estreta solidaritat entre tots els treballadors del món. En aquesta orientació assumeix actuar coordinadament i solidària amb tots els treballadors de les altres nacions i pobles de l'estat espanyol, d'Europa i del món. En aquest sentit denuncia l'explotació d'uns pobles per altres.

Amb aquest esperit, i fugint de dogmatismes i de models sindicals ja superats, amb un esquema que s'adapti a una societat en constant evolució, serà possible que molts treballadors que avui es qüestionen la mateixa necessitat dels sindicats tornin a engrescar-se en la tasca comuna de la construcció d'una societat més lliure, més justa i més solidària.

Tot avançant en la recerca d'un nou sindicalisme que accepti que la satisfacció de la pròpia dignitat és l'interès més important -i molt sovint el més oblidat- el dels treballadors, i que aquesta va íntimament lligada al fet de pertànyer a un país, a una nació concreta, serà possible que el SQC i la CSC esdevinguin el gran sindicat nacional que

Catalunya i els seus treballadors necessiten.

Per tal de garantir i facilitar la tasca d'integració del SQC a la CSC, alhora de potenciar aquesta última, el Congrés del SQC elegirà el seu candidat a la Secretaria General de la CSC.

Conscients de què aquesta pot ser l'última oportunitat que tenen els treballadors de Catalunya de constituir un gran sindicat autòcton, arrelat profundament a totes les comarques del país, i que aquesta és la via possible per a aconseguir-ho, el Congrés del SQC fa una crida a totes les organitzacions i col·lectius perquè -tot deixant de banda tot allò que pugui separar-nos, amb amplitud de mires i generositat- conflueixin amb nosaltres amb l'únic objectiu de dotar Catalunya i els seus treballadors d'una organització forta que sigui la TERCERA VIA SINDICAL del país en un futur immediat.

Barcelona, abril del 1.986

SINDICAT DE QUADRES DE CATALUNYA

ESTRATÈGIA SINDICAL

Una de les finalitats de la celebració de Congressos amb una periodicitat determinada és l'adequació del Sindicat als canvis que es van presentant a la societat en la que som immersits.

El Sindicat ha de replantejar-se en cada Congrés l'estratègia que ha de dur a terme en els propers anys per tal de posar-se al dia en les seves línies d'actuació en funció dels condicionants de tota mena que van sorgint. Caldrà anar equilibrant les noves necessitats que es presenten als nostres afiliats en particular i a la societat en general amb els mitjans de què disposem per a poder fer-li front.

Com tots sabem, el Sindicat de Quadres de Catalunya mai no ha estat, ni en els seus plantejaments ni en la seva actuació, només un sindicat de reivindicacions econòmiques i laborals. Des de sempre hem estat conscients, a més, del nostre compromís en la reconstrucció de la democràcia al nostre país així com de ser peça important en la reconstrucció nacional de Catalunya.

És per això que els nostres objectius són principalment que els treballadors de Catalunya, i tots els seus ciutadans en general, puguin gaudir d'unes millors condicions econòmiques i socials en una societat progressiva i que permeti a l'individu el seu millor i lliure desenvolupament, encaminat a obtenir una qualitat de vida el més satisfactòria possible.

Les principals línies d'actuació en les que cal incidir per a permetre l'obtenció d'aquestes finalitats són:

- PACTES INSTITUCIONALS
- FOMENT DE L'OCUPACIÓ
- NEGOCIACIÓ COLLECTIVA

- FORMACIÓ I ACTUALITZACIÓ PROFESSIONAL
- SEGURETAT I HIGIENE

PACTES INSTITUCIONALS

Tenim el convenciment de què cal arribar a acords entre Govern, Empresaris i Sindicats -no deixant de banda en alguns casos la Banca- per tal d'obtenir compromisos que ens portin a solucions on s'hagin valorat les necessitats socials tot tenint en compte els avantatges i els inconvenients de cada interlocutor.

Si bé mantenim aquest criteri, no podem defugir de denunciar els "Pactes" fets fins ara on principalment s'ha arribat a solucions per a tranquil·litzar i beneficiar els empresaris, a canvi d'importants sacrificis amb els corresponents perjudicis per als treballadors. Cal remarcar, també, els grans beneficis obtinguts per la Banca, sense haver participat directament en les negociacions.

Com podem, si no, interpretar que en aquest acords s'hagi aconseguit fixar índexs d'increment salarial per sota de la inflació prevista, variar l'índex de referència d'inflació passada a prevista, fer més aportació per part dels treballadors al fons de solidaritat que els empresaris, deixar despenjades dels acords les empreses amb dèficits i, en canvi, no aconseguir millores per sobre dels acords en empreses que tenen beneficis extraordinaris, etc?.

No estem d'acord en què, per a obtenir la moderació dels preus, calgui actuar en el control dels salaris si això no va acompanyat d'una incidència, d'una intensitat proporcional, en altres mesures de la política econòmica.

Per part del govern s'ha d'obtenir el compromís de marcar unes previsions de les magnituds econòmiques i socials que pretén mantenir en el període en el que hagi de ser vigent

l'acord. Els empresaris haurien d'adequar les empreses als avenços tecnològics. I els treballadors contribuïm a la millora dels índexs de productivitat i a les propostes de racionalització del treball per a aconseguir l'estalvi que redueixi costos de producció.

Entenem que aquests pactes han d'incloure els temes que afecten estrictament les parts negociadores i no aprofitar-los per a introduir assumptes que repercutiran a tots els ciutadans i que, per tant, han de ser debatuts també amb els partits polítics. Aquest és el cas de la reforma de l'empresa pública, el volum d'inversions públiques, la reforma de l'assegurança social i d'altres.

FOMENT DE L'OCUPACIÓ

Segons la Constitució Espanyola, tots els ciutadans tenim el deure de treballar i el dret d'obtenir un lloc de treball. L'elevat nombre d'individus que es troba al nostre país sense poder exercir aquest dret, conseqüència d'una progressiva evolució de l'atur d'ençà les darreres eleccions generals, ens obliga a reprovar l'actuació del govern central.

L'enorme endeutament públic ha fet que l'estat hagi disminuït el volum de les seves inversions, influint en l'increment dels aturats. Val a dir que en els darrers pactes el govern es va comprometre a la creació de llocs de treball. Crear-los, com ha fet, dintre de l'aparell administratiu, el que fa és encobrir l'atur, car per a millorar la situació de crisi cal obtenir llocs de treball productius, que creïn riquesa, i millorar les expectatives d'inversió.

Per això, davant aquesta actitud, exigim el traspàs a la Generalitat de l'INEM, que és una eina per a lluitar contra l'atur i, per tant, com més a prop la tinguem més possibi-

litats hi haurà d'influir per a millorar la seva eficàcia.

La manca d'atribucions reals en matèria de treball no exigeix la Generalitat, i en concret la Conselleria de Treball, de la seva part de culpabilitat quant al nivell d'atur, perquè una de les poques mesures preses ha estat la dotació d'uns fons amb l'única finalitat de donar, a través dels Ajuntaments, determinades ocupacions temporals a alguns aturats sense subsidi.

No creiem que el més adequat sigui subvenir determinades accions puntuals, sinó que trobem a faltar iniciatives per a col.laborar en la creació d'empreses, mitjançant la prestació de serveis com poden ser d'assessorament jurídic, fiscal, laboral, comptable, de marketing, distribució, financera, etc, perquè de vegades hi ha oportunitats de crear empreses que no es porten a la pràctica degut a què els promotors no coneixen tots els vessants dels negocis.

També considerem imprescindible l'apropament de la Universitat a l'empresa, tant perquè a l'acabament dels estudis ja es pugui tenir una experiència en el món del treball com perquè des de la Universitat es pugui augmentar l'actual baix nivell d'investigació industrial. Dintre d'aquest apartat, i per tal de poder reduir l'atur juvenil, cal que es potenciïn els contractes en pràctiques i s'elaborin convenis amb les escoles de Formació Professional, amb prou garanties de què no hi hagi fraus.

NEGOCIACIÓ COL.LECTIVA

Estem a favor de la negociació de convenis d'empresa, tot i que considerem que l'existència de convenis marc a nivell català facilitaria molt aquestes negociacions i faria que s'obtinguessin resultats més realistes per als treballadors de Catalunya que quan aquests es fan a nivell d'estat.

En els convenis col·lectius s'ha de respectar i valorar cada categoria i cada lloc de treball. No es pot tendir a un igualament de retribucions quan les responsabilitats i les exigències de capacitació, preparació i dedicació són prou diferenciades. D'altra banda, no es poden acceptar diferències per la forma de contractació laboral.

Per aquests arguments mantenim l'opinió de què els increments obtinguts en les negociacions sobre massa salarial han de ser distribuïts entre tots els treballadors, de manera proporcional. La limitació d'aquest criteri pot arribar quan el ventall salarial superi els límits d'1 a 3.5, mantenint un esglaonament raonable.

Totes les retribucions laborals han de constar en els fulls de salari i cal evitar que hi hagi complements que es cobrin en "sobres a part", dels que no en queda cap constància.

Pel que fa a la clàusula de revisió salarial que s'introdueixi a les negociacions, ha de ser plantejada de manera que la seva regularització es faci dins del període de vigència del conveni.

La negociació col·lectiva requereix imaginació i un "estar al dia". Actualment no podem fer servir de patró ni els convenis signats els darrers anys ni els arguments negociadors utilitzats. Els darrers convenis han estat condicionats per la situació de crisi que hem patit. A partir d'ara, quan els símptomes de recuperació es van evidenciant, arriba el moment d'obtenir la compensació als sacrificis dels anys passats. A mesura que les empreses es van normalitzant cal participar dels beneficis, que s'obtenen, car hem participat en l'esforç tant amb les nostres actituds de "negociació a la baixa" com amb el nostre treball.

Hi ha un fet molt important que cal tenir present i del que hem de ser ben conscients: si volem poder negociar a nivells superiors al de l'empresa, hem de ser capaços de

fer el nostre sindicat prou gran com per a tenir la representativitat necessària per a poder exigir-ho amb tota la raó. Les lleis actuals no ens són favorables; per tant el que hem de fer és créixer amb l'empenta de tots nosaltres per tal de salvar l'escull que ens posen aquestes lleis.

Volem destacar la discriminació a què són subjectes els empleats de l'Administració Pública en el sentit de què els seus increments salarials no venen determinats pels resultats d'unes negociacions, sinó per disposicions legals per part del govern i de forma unilateral.

A grans trets, i deixant de banda totes les situacions concretes que demanen tractaments específics i concrets, la nostra Acció Sindical ha d'anar orientada a:

- donar prioritat a la política de manteniment de l'ocupació sobre la política d'increments salarials.
- considerar preferent una política empresarial de futur a una política de curt termini.
- ser eminentment solidària i contemplar la problemàtica social i humana global de l'individu.
- garantir l'aportació, participació i control dels treballadors a tots els nivells de l'empresa, tot tendint a la cogestió.
- salvar les empreses en crisi negociant els seus plans de reestructuració.
- afavorir la reconversió dels sectors i de les empreses sense futur.
- considerar una responsabilitat fonamental la formació de tots els treballadors, especialment dels quadres.
- obtenir un canvi positiu en el comportament de les institucions financeres del país.
- dotar la nació catalana d'una estructura interna moderna, eficaç, estable, econòmica, oposant-se al creixement indiscriminat de la despesa pública.

- crear les condicions que atreguin les inversions que afavoreixin la implantació de noves empreses i que propiciïn la instal.lació a Catalunya de noves indústries.
- fomentar la investigació i recuperar la capacitat de treball, la imaginació, la iniciativa, la creativitat i l'assumpció de risc, tant dels treballadors com dels empresaris de Catalunya.

FORMACIÓ I ACTUALITZACIÓ PROFESSIONAL

L'aplicació de les noves tecnologies al món del treball i la constant modernització dels processos industrials exigeixen la màxima preparació per als treballadors que s'incorporen al món laboral i el reciclatge per a tots aquells que treballen i/o per als aturats. En aquest sentit creiem que la concessió d'hores en la negociació col.lectiva permetria la formació professional i social permanent dels treballadors.

Cal incrementar les accions formatives destinades a les dones, als joves i als treballadors en actiu de més de 45 anys, que -com és ben sabut- són els col.lectius que més pateixen la situació actual de crisi.

Pel que fa a l'ensenyament, cal establir una forta relació entre el sistema educatiu i les necessitats del món laboral -tot potenciant l'especialització professional- per tal d'afavorir-hi la integració dels joves.

Com a conseqüència de la integració de l'estat espanyol a la CEE, caldrà fixar les equivalències entre els sistemes educatius i els seus nivells, aprovant després -tant a nivell intern com comunitari- un pla àgil i precís de convalidacions que faciliti als treballadors en general la consecució de permisos de treball i la lliure circulació real pel territori europeu.

SEGURETAT I HIGIENE

Els accidents de treball són, en la gran majoria, fruit d'una manca de seguretat i d'una organització del treball basada en el rendiment i en l'augment de la productivitat sense tenir en compte l'ambient i les condicions de treball.

Per això demanem l'adequació de tota la legislació sobre Seguretat i Higiene -car s'està treballant amb una Ordenança aprovada l'any 1971 i modificada el 1976- i el traspàs a la Generalitat de les facultats atorgades al Ministeri de Treball sobre aquesta matèria.

Creiem que les funcions de la Inspecció de Treball de vigilar el compliment de l'Ordenança i de les Disposicions que la desenvolupen siguin portades a terme de forma sistemàtica per a evitar i reduir els riscos d'accidents i per a vetllar per la integritat física o la salut en el treball i que no succeeixi, com fins ara, que només es fan Inspeccions en els casos d'accidents mortals o molt greus.

Som conscients de què el plus de toxicitat, el de perillositat i d'altres compensacions econòmiques semblants no poden ser l'única solució per a compensar el treballador del risc d'accident laboral i de malalties professionals. Per tant, cal que aquests plusos siguin incrementats sensiblement alhora que cal que les empreses en les quals es donin aquests riscos portin a terme una política de millora de les condicions de treball i de l'ambient -sota la vigilància constant de la Inspecció de Treball- per tal d'aconseguir un canvi en la seva situació.

Finalment, pensem que cal incrementar i potenciar cursos i seminaris de formació sobre Seguretat i Higiene per als treballadors.

Barcelona, abril del 1.986

D E C L A R A C I Ó

D E L   N O U   S E C R E T A R I   G E N E R A L

Companys, amics,

les meves primeres paraules han de ser forçosament per a donar-vos les gràcies en nom de tots els companys del nou Comitè Executiu Nacional per la cofiança que ens heu dipositat en atorgar-nos el vostre vot. Acceptem, plenament conscients del que representa, la responsabilitat de dirigir el Sindicat i esperem ferventment fer-nos dignes de l'honor que ens heu fet.

Penso que en aquest moment no cal parlar de quin serà el nostre programa d'actuació, aquest queda perfectament reflectit en les ponències aprovades en el Congrés. Vull expressar-vos, però, el nostre més ferm compromís de seguir fidelment les línies que tots plegats ens hem marcat i que han de portar-nos -d'això n'estem segurs- a assolir l'objectiu desitjat, que no és altre que el de dotar Catalunya i els seus treballadors del Sindicat Nacional fort, independent, seriós i modern que la nostra societat ja fa molt de temps reclama.

És indubtable que en aquest Congrés hem obert una nova fase en la vida del Sindicat, una nova etapa d'obertura cap a horitzons més amplis en impulsar de forma definitiva la Confederació Sindical de Catalunya, objectiu que no per ser molt ambiciós és menys realitzable. La consciència de les dificultats que trobarem ha d'encoratjar-nos encara més en la nostra lluita -com deia el lema del Segon Congrés, sabem el camí...i el seguim.

Vull deixar ben clar que aquesta nova situació no implica cap trencament amb la línia seguida fins ara, molt al contrari. És la culminació d'una feina començada ja fa uns quants anys, des del mateix neixement del Sindicat de Quadres de Catalunya, i que ens ha portat a ser allà on som en aquest moment. No és cap trencament, deia, sinó la fi d'una etapa intermèdia.

No tinc cap mena de dubte que si avui podem parlar d'obrir nous horitzons és perquè, com deia ahir l'amic Enric Angela

-i jo vull avui reafirmar- el Sindicat de Quadres de Catalunya ha conquerit un espai. O el que és més important, l'ha sabut consolidar. Consolidació que també s'ha aconseguit en el terreny de l'organització interna del Sindicat.

És a partir de la maduresa de la que gaudim avui -un cop acabada la feixuga tasca de creació de la infraestructura tant ideològica com organitzativa; un cop consolidat el SQC amb vida pròpia i independent- que podem plantejar amb realisme l'eixampliment de la base del Sindicat.

Si avui podem fixar-nos fites cada cop més altes és fonamentalment degut al gran treball dut a terme pel fins ahir Secretari General, l'estimat amic i company Enric Angela i Barnils. Som plenament conscients de què tot el que avui som i representem i també gran part del que poguem arribar a ser o a representar no podrà explicar-se sense una valoració adequada de l'obra i la figura de l'amic Angela. Tots el coneixem prou bé perquè jo hagi de cantar-ne ara les lloances. És innegable, però, que sense la seva fidelitat al país i als seus homes, la seva gran capacitat de treball, la seva honestedat, la seva visió de futur i també -per què no dir-ho?- el seu esperit de sacrifici personal, res del que ha estat aconseguit fins ara no hagués estat possible.

Espero, millor dit n'estic ben segur, que el fet de deixar la direcció no significarà el seu allunyament de la vida del Sindicat. Estic ben segur que, des de sigui quin sigui el seu nou lloc de servei al país, podrem comptar sempre amb la seva col.laboració i el seu mestratge. El Sindicat i el món del treball del nostre país no es poden permetre el luxe de prescindir d'una home de la seva vàlua i capacitat.

Vagin les meves paraules com a mostra, en primer lloc, d'adhesió i reconeixement a la seva feina al front del Sindicat. Siguin també d'agraïment per tot el que al seu costat hem après durant tots aquests anys de col.laboració, siguin també de compromís davant seu i davant tots nosaltres, que posarem tots

els nostres esforços en seguir fidelment el camí que amb la seva tasca ens ha deixat marcat. El seu exemple haurà de servir-nos si algun dia tenim la temptació de defallir. Quedi aquí i ara el nostre compromís de seguir i completar la seva obra.

En nom del nou equip que aquí pren la responsabilitat de dirigir el Sindicat, vull tornar a agrair-vos la confiança que ens heu donat i vull expressar-vos també que assumim la feina sense por, amb plena responsabilitat, amb l'ànim obert i ferma-sa d'esperit amb una visió clara de l'alçada a la que hem fixat el llistó i les dificultats que trobarem en el nostre camí.

Sabem, però, que si la unitat en el si del Sindicat segueix com fins ara, amb l'esforç de tots i cadascun de nosaltres no hi haurà cap dificultat que no puguem véncer, cap cim que no puguem escalar, cap fita que no puguem assolir. Avui més que mai és imprescindible la col.laboració, l'ajut i -per què no- també la crítica. D'il.lusió i de ganes de treballar, no ens en manquen, el nostre compromís hi és. Amb l'esforç de tots és com farem que el Sindicat de Quadres de Catalunya i la Confederació Sindical de Catalunya esdevinguin la tercera via sindical que tots desitgem.

Vull acabar el meu parlament fent una crida a tothom que combregui amb el nostre desig de dotar Catalunya i els seus treballadors del Sindicat Nacional fort que necessitem, de manera que -deixant de banda tot allò que pogués separar-nos- fem tots plegats amb generositat un esforç de comprensió per tal que puguem avançar junts el més aviat possible.

Moltes gràcies.